

הוא סיכן את עתידו, פרנסתו וחרותו - כדי לח

איש מנגנון

חי חסידות

על כי

בחודש ספטמבר 1960 סיכן את משרתו, את חרותו ואת ביטחונו ה- אישי, כדי לחשוף את קנוניותם של כמה מ- קציני הצמרת של מ- שרת ישראל, אשר רק- מו מזימה נגד המשפט והצדק במדינת ישראל, ובזאת, עזר, על-ידי הק- רבה עצמית מכדעת, להגשים משימה בעלת ערך לאומי או חברתי, מעל לצוו התפקיד ומ- עבר לתביעת החובה, בהתאם לסעיף מספר 3 של תקנון המופת.

הסבא חזר להראט עירו, וכאשר עלו ארצה הוריו של חי נכנסו לגור באחד מחדרי הבית הגדול, הבנוי סביב חצר מרוצפת רחבת ידיים. בשכונה זו היה הילד ער לעובדות יומיומיות שילדים אחרים לא שמעו עליהן. שכונת הבוכארים, למשל, שימשה מרכז חשוב לאנשי המחתרת. שם הוחזקו כמה מן הקצינים הבריטיים שנשבו על-ידי האצ"ל כבני-ערובה, וחסידותם יכול להצביע עד היום על המאפיה הישנה שממנה ברח אחד הקי צינים משבי. הוא זוכר היטב את מדביקי הכרוזים, חבריו לשכונה, שהיו פושטים על פני העיר לבצוע מלאכתם המסוכנת. פעם עקב אחרי חוליה כזאת, מן השכונה עד למרכז העיר. אך להשתתף במיבצעים כאלה

בתעודת השיחרור, שניתנה לרבי טוראי חסידות, עם סימו את שירותו בצה"ל, נכתב: "מזדהה כליל עם עבודתו ומתמסר לה מאד. אחראי ומהימן". בגלל תכונה זו זכה להערכת מפקדיו: ובגלל אותה תכונה קפץ עליו רוגזם של הממונים עליו במשרד המשפטים.

כי חי חסידות (21), פקיד משרד המשפטים טים המואשם עתה במסירת חליפת המכתבים הסודית, שתפסה את קנוניות הקצינים לוי- כוויו של יחזקאל סהר (העוזר הזה 1198). — נחקר, נעצר ונכלא אך ורק מפני שהודהה עם עבודתו.

לכאורה, זוהי עבודה צדדית, חסרת-חשיבות: פקיד נמוך בארכיון משרד המשפטים. אולם חסידות עצמו לא ראה את הצד הא- שור והשיגרת של משרתו; הוא חשב על עצמו כעל בורג — ולו גם קטן שבקטנים — במכונה הגדולה והטהורה של המשפט הישראלי. כאשר החליט את החלטתו הגו- רלית לא חשב על ההצעה האוסרת על כל עובד-מדינה לגלות את סודות המנגנון, כי אם על התפקיד העליון שלמענו הוקם משרד המשפטים: לראו כי ייעשה צדק במדינה. בהיותו חלק ממשרד זה וממשימתו החיונית, הודהה עם עבודתו עד כדי כך, שלא נתע ממילוי חובתו גם מול הסכנות הכרוכות בכך.

נער בבית המשפט

אז משרד המשפטים הגיע חסידות בהיותו נער בן 15 וחצי. הוא יכול היה, באותה קלות, ללכת לעבוד במשרד הדואר או בבית-מלאכה פרטי בעיר. הוא בחר דווקא במשרד המשפטים, מפני שראה בכך צעד חשוב לקראת ייעודו בחיים: להיות איש-חוק הנלחם למען הצדק.

השמישים של בית-המשפט בירושלים הכירו אותו היטב. עוד בהיותו בן 14 נהג להופיע שם בקביעות, לשאול היכן מתברר המשפט המעניין ביותר, ולעקוב אחרי התהליך המרי- חק של טענות וטענות-נגד. הוא ראה את מפיגני נסורי קרתא עומדים לדין, שמע פרקליטים מפורסמים נושאים נאומי-הגנה מבריקים, עקב אחרי חקירת עדים. הרגע הגדול היה תמיד הרגע בו נתן השופט את פסק-הדין.

גיבורו של הנער השחרחר משכונת הבר- כארים היה נשיא בית-המשפט המחוזי, בני מין הלוי. הגלימה השחורה, המבט החודר, היכולת לחרוץ גורלות, אלה היו שאיפתו הנסתרת הנשגבה ביותר של חסידות. על כן, כאשר היה צריך לעבוד, בחר במשרד המשפטים.

הוא נתקבל שם כחניף, הוכנס מן היום הראשון לעבוד בארכיון. אולם היה ברור לו כי זהו רק שלב מעבר. המטרה הסופית נשארה: להופיע בבית-המשפט. על כן למד בערבים.

שכונת האצ"ל

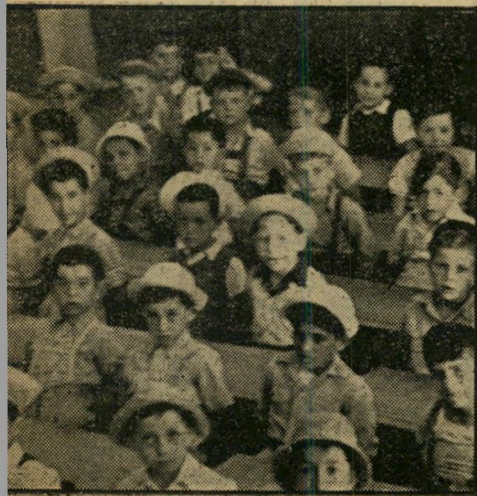
הוא שבכלל הצליח לסיים בית-ספר עי- ממי. ילדים שגדלו בתנאי הפסיקו את לי- מודיהם בכיתה ג' או ד', כדי לעזור בפרנסת משפחתם. אך אמו של חי עבדה קשה כדי שילדיה יוכלו לפחות לסיים בית-ספר עממי. חי מעולם לא ראה את אביו. כי ארבעה חודשים לפני שחי נולד, נרצח מישאל חסי- דוף בדרכו מירושלים לתל-אביב. הימים היו ימי מאורעות 1939. חסידות האב, שזה עתה פוטר מעבודתו כפועל בטול-בונה, נסע עם חבר לתל-אביב, לחפש שם עבודה. בדרך הותקף האוטובוס על-ידי ערבים והאב נהרג. במשך עשר שנים הסתירה האם מפני בנה את גורל אביו. כאשר היה שואל היכן אביו, היתה עונה כי מת ממחלה. רק בהיותו בן עשר, שעה שנוסעים נהרגו בעשרותיהם בהתקפות הערביות על כביש ירושלים, שאל את אמו מה פשר המלה "נרצח", שדודו כתב על תמונת אביו. ואז סיפרה לו האם.

הילד הרזה והעדין גדל בחצר הגדולה של הבית הישן בשכונת הבוכארים. את הבית בנה סבו, שהגיע ארצה כתייר מאפגניסטאן.

• מלבד חי, אחות המבוגרת ממנו בשנה, העובדת כפקידה במשרד ממשלתי.

זהו הצעיר שסיכן את קיומו כדי להפר מזימה נגד עקרונות המש- פט והצדק. חי חסידות, הצבר בן ה-21, היה דוגמה מעודדת של האזרח אשר בים הציניות, הקארייריזם והאדישות של ישראל 1960 לא עצם את עיניו כאשר ראה את החרפה הנרקמת. מול המנגנונים האדירים העושים את מלאכתם בחושך, הפעיל את הנשק היעיל ביותר של החברה הדמוקרטית: הוא הטיל אור.

היתום בתצלום של כיתה א' של בית-הספר תחכמוני בירוש- לים. הוא נראה בשורה האחרונה, מצד ימין.